

**СВЕТИ СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК
ПЕТЪР, ЕПИСКОП
БЪЛГАРСКИ, СВ. МЪЧЕНИК
СИОНИЙ БЪЛГАРСКИ
И ДРУГИ С ТЯХ**

† 814 година
Честват се на 22 януари

Българи-мъченици, пострадали в началото на IX век

Това са българи, канонизирани от Вселенската патриаршия, във връзка с т.нар. антихристиянски гонения при кановете Крум (802-814), Дукум и Диценг (814-815) и Омуртаг (815-831). Имената им са известни от Синаксара на Патриаршията и други паметници, като най-често това са били византийски пленници в България. Тези гонения били главно на политическа основа, иначе българските владетели проявявали толерантност към християнството, а сестрата на Крум дори била омъжена за християнина Константин Пацикос – византийски аристократ, политически емигрант в Плиска.

Става дума за светите мъченици Георги – епископ Загорски (на гр. Дебелт, близо до дн. Бургас, според някои автори от български произход), Пардос/Парод (вероятно от български произход, свещеник в Източна Тракия), Петър Мъгленски (свещеник в Мъглен, дн. в Гърция), Куперг (името му навярно е идентично с древнобългарското Кубер), Асфир (изопачен вариант на Аспар, Аспарух?), Любомир и Хотимир. Някои от тях били убити заедно с одринския митрополит свети Мануил през 813 година, а други по-късно, когато може би имало някакъв опит за бунт на византийските пленници в България. Присъствието на такива лица сред византийските пленници в България показва проникването на християнството сред българи и славяни, както и етническата пъстрота във византийска Тракия и Македония през 9-ти век. В тези земи наред с ромеите (основно гърци и преселници от Изтока – арменци, сирийци и др.) живеели славяни от българската група и потомци на Куберовите българи, вероятно и емигранти от самата Дунавска България след размириците в 8-ми век.

Паметта на тези мъченици се отбелязва на 28 март.

Препечатано от книгата Българи светци, София: Тангра ТанНакРа ИК, 2010, автори: Пламен Павлов и Христо Темелски, с. 65 (изт.: www.svetlinata-na-hrama.com)

Забележка: За адрианополските свещеномъченици е определена отделна дата – 22 януари.

Житие на светите мъченици от Адрианополската и Девелската епархии, пострадали за Христа от езичниците през 814 година

В този ден - 22 януарий се чества паметта на св. мъченици Мануил, Георгий, Петър, Леонтий, Сионий, Гавриил, Йоан, Леонт, Парод и други на брой общо 377, пострадали за Христа от езичниците през 814 година.

Мануил - великият архиерей на Адрианополската епархия с меч на две части бе разсечен, като запази Христовата вяра.

Георгий - архиереят на Девелската епархия и Петър - епископ, едновременно убити, били посечени заради Владиката на общата благодат.

Неизречено възжеление имал Леонтий, светият епископ Никейски, прободен в утробата с меч, който достигнал чак до тила му, неразделяйки го с Христа Спасителя.

По-нататък пострадали Гавриил и Сионий, които не се побояли от меча, доблестните Йоан и Леонт, боговдъхновеният Парод, пребит от множеството с камъни, всички те благоговейни презвитери, служители до смъртта си на Самаго Бога.

Пострадали за Христа още 368 миряни от тези епархии и всички придобили мъченически венец. Тези светии били от различни места на Адрианополската и Девелската епархии и живеели в Адриановия град (днешния град Одрин), околностите, и гости от Константинопол.

Езичниците, неразумни и непознаващи истинския живот на Христа Бога, навлезли в Македония и Тракия и ги превзели, като нападнали и самия престолен град и го обсадили.

После, като дошли в Адриановия град, обсаждали и него три месеца и пленили колкото намерили в него жители.

Това станало, когато царувал над ромеите злочестивия Лъв V Арменец, който изповядвал иконоборската ерес и, поради това, зле завършил живота си. А над българите воеводствал Крум, който пленил 40 000 души от Тракия, и ги отвел отвъд Дунава, сред тях множество духовници. Той и неговите наследници извършили множество безчовечия над християните, които не искали да се отрекат от вярата, които изповядвали Христа Бога, и продължавали вярно да усърдствуват в благочестието и изпълнението на Христовите заповеди.

Тези християни, които езичниците предадоха на смърт, придобиха живот вечен, Църквата се украси с чистотата им, а ние намерихме молитвени застъпници пред престола на Бога.

По техните свети молитви, Господи Иисусе Христе, Боже наш, помилуй нас!

Из Синаксар на Вселенската Патриаршия от X век за светите мъченици от Адрианополската и Девелската епархии, пострадали за Христа от езичниците през 814 година (изт.: pravoslaviето.com)

Повествование за убитите от езичниците пленници от Адрианополската и Девелска епархии през св. Четиридесетница на 814 година

Братя и отци, в настоящето наставление искам чрез един разказ да ви ободря. Разказът е следният:

В България, както разправят добре осведомените, излязло престъпно нареждане от тамошния владетел: заловените в плен наши братя християни да ядат месо през светата Четиридесетница. Тези, които склонят, щели да запазят живота си, а онези, които не се подчинят, щели да бъдат

убити. Когато нареждането на безбожника влязло в сила, народът се събрал, настанал голям плач и ридание [между тях] и жените и децата им. От една страна те отстоявали християнския закон, а от друга страна се страхували от телесна смърт.

Накрая, о, печална вест, те били победени, подчинявайки се на безбожната заповед. Прочее, четиринадесет от тях се откъснали и се противопоставили, казвайки, че не трябва нито да се подчиняват, нито да ядат месо против християнския закон. Народът се спускал към тях и ги увещавал да отстъпят пред необходимостта, да не отиват напусто на смърт, а [после] отново чрез покаяние да се обезвинят. Но увещанията и разколебаването нямали никакво въздействие над тях, които били насочили поглед към Бога и към обещаваното блаженство.

Прочее, езичниците като видели, че упорството на мъжете е несломимо, решили чрез одного да надвият останалите и, като го умъртвили, веднага направили децата и жената му роби, та по този начин останалите да се разколебаят и да се подведат. Но те останали по-непреклонни, викайки: "Ние сме християни и ще споделим съдбата на нашия убит брат." Прочее, с тази изповед те претърпели мъченическа смърт и се преставили пред Господа.

Гледайте, прочее, братя, че и сега има сила евангелието за царството Божие: "Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене" (Мат. 10:37). И пак: "не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се повече от Оногова, Който може и душата и тялото да погуби в геената" (Мат. 10:28).

Прочее, те послушали евангелските наставления, подчинили се на Господа и се увенчали с мъченически венец, подражавайки на светите Макавеи, и удвоили броя им - ония били седем, а тия - четиринадесет; онези - загдето не вкусили свинско месо против закона, а тези - понеже не яли никакво месо против християнския закон. Тази постъпка изглежда някак по-съвършена, понеже онези изобщо не ядели свинско месо, а тези поради необходимост можели да ядат някакво месо, без да бъдат осъдени, както казва св. Василий. Но понеже нареждането от страна на езичниците целяло да унищожи вярата, те не се съгласили, а от любов към Христа сметнали, че всичко друго е второстепенно.

О, блажени мъже! О, блажено дело! В един миг да спечелиш вечен покой!

Какво казват за това ония, които твърдят, че общуването с еретиците не е нарушение [на вярата]? Ако там яденето на месо е престъпване [на християнския закон] от народа, колко по-голямо е то тук, поради общуването с нечестивци?

А къде са тези, които казват, че няма мъченичество за образа Христов? Защото, ако в тези случаи мъченици са тези, които не яли месо, колко по-славни мъченици са онези, които не са се отрekli [от Христа]! Но онези като тъмни хора припяват тъмни слова, като се опитват да увлекат и други в своите жалки деяния.

Из сборника "Малък катехизис" на преподобния наш отец Теодор - игумен на Студийския манастир в Константинопол (изт.: pravoslaviето.com)

Икона: www.doxologiainfonews.com

2023 г.